FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 25. september 2001 [1]

1. Odette Simon har iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 10. maj 2000 af Retten i Første Instans, hvorved Retten frifandt Kommissionen for en påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse om afvisning af anmodningen om berigtigelse af hendes administrative situation, dels om at Kommissionen blev tilpligtet at betale 1 EUR i symbolsk erstatning for den påståede ikke-økonomiske skade, som hun har lidt [2].

2. Odette Simon ønsker i det væsentlige at opnå en ny klassificering af sin status i perioden fra maj 1966 til oktober 1995. I denne periode (bortset fra to korte perioder i 1993 og 1994) har hun været formelt ansat af flere uafhængige organer, som Kommissionen (oprindeligt dens forgænger, dvs. Den Høje Myndighed for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab) ved kontrakt har betroet opgaven at koordinere og udbrede resultaterne af forskellige forskeres studier i forbindelse med de femårige ergonomiske forskningsprogrammer for kul- og stålindustrien, der gennemføres af Kommissionen i henhold til EKSF-traktatens artikel 55 (herefter »artikel 55 EKSF«), til de relevante nationale industrier. Odette Simon har gjort gældende, at hun reelt var ansat af Kommissionen, og at det arbejde, hun udførte, skal betragtes som værende udført som midlertidigt ansat i Fællesskabet i den omhandlede periode.

Baggrunden for den appellerede dom

3. Artikel 55 EKSF bestemmer, at Kommissionen skal fremme den tekniske og økonomiske forskning, som har betydning for produktionen og udvikling af forbruget af kul og stål samt arbejdssikkerheden i disse industrier, og at den med henblik herpå etablerer et formålstjenligt samarbejde mellem de eksisterende forskningssteder.

4. Inden for rammerne af de femårige ergonomiske forskningsprogrammer for kul- og stålindustrien, der er gennemført i henhold til denne artikel, har Kommissionen indtil 1995 ved kontrakt betroet flere uafhængige organer opgaven at koordinere og udbrede resultaterne af den forskning, der er udført under programmet, til de relevante nationale industrier.

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — Dommen i sagen Simon mod Kommissionen, sag T-177/97, Sml.Pers. I-A, s. 75, og II, s. 319.

5. Disse organer, som parterne og Retten i Første Instans i den appellerede dom kalder »tilsynsorganer« (»organismes de tutelle«), forpligtede sig over for Kommissionen til både at stille uafhængige forskere inden for de forskellige specifikke forskningsområder til rådighed og at bemande et paraplyorgan, Bureau de l'action communautaire ergonomique (herefter »kontoret«), der tilsyneladende sørgede for den daglige logistiske bistand til de forskellige forskningsprogrammer.

6. Det fremgår af den appellerede dom, at Odette Simon var tjenestemand i kategori C fra 1957 til 1960, og at hun i perioden fra 1966 til 1993 var ansat i Luxembourg af forskellige organer, der havde kontraheret med Kommissionen som beskrevet. Ifølge den appellerede dom var Odette Simon fra 1966 til 1980 successivt ansat af Société des sciences médicales, Ligue luxembourgeoise contre la tuberculose, Société d'ergonomie de langue française og Gesellschaft für Arbeitswissenschaft. Fra 1980 var det Gesellschaft für Sicherheitswissenschaft (herefter »GFS«), der som tilsynsorgan ansatte Odette Simon. I perioden fra den 1. marts 1993 til den 14. januar 1994 og i perioden fra den 1. juli 1994 til den 30. november 1994 var Odette Simon direkte ansat af Kommissionen i henhold til tidsbegrænsede ansættelseskontrakter undergivet luxembourgsk lov. Efter indgåelsen af en ny aftale mellem Kommissionen og GFS for perioden fra den 1. december 1994 til den 31. august 1995 fik GSF til opgave at koordinere og udbrede resultaterne af studier udført i forbindelse med det sjette program inden for ergonomi. Odette Simon blev på ny ansat af GSF for en periode svarende til aftalens varighed. Aftalen blev i lighed med Odette Simons kontrakt forlænget indtil den 25. oktober 1995. Da Kommissionen ikke forlængede aftalen, udløb Odette Simons kontrakt på det aftalte tidspunkt.

7. Den 16. januar 1996 anlagde Odette Simon sag mod GSF og selskabets direktør ved arbejdsretten i Luxembourg for usaglig afskedigelse. Ved skrivelse af 28. juni 1996 forelagde Odette Simon en ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber om, at det arbejde, som hun havde udført siden 1966, skulle betragtes som værende udført som midlertidigt ansat i Fællesskaberne. Til støtte for sin ansøgning gjorde Odette Simon gældende, at de ansættelseskontrakter, hun indgik med tilsynsorganerne, udelukkende havde til formål at undgå anvendelsen af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne. Hun nedlagde endvidere påstand om en symbolsk erstatning på 1 EUR med henvisning til, at Kommissionen havde tilsidesat sin omsorgspligt.

8. Ansættelsesvilkårene, som Odette Simon henviser til, gælder for alle, der er ansat ved kontrakt i Fællesskaberne, enten som midlertidigt ansat, hjælpeansat, lokalt ansat eller ansat som særlig rådgiver [3]. Tjeneste-

3 — Artikel 1.

mandsvedtægtens artikel 90 gælder analogt for ovennævnte personer [4].

9. Tjenestemandsvedtægtens artikel 90 bestemmer:

»1. Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Myndigheden meddeler den pågældende sin begrundede beslutning inden fire måneder efter dagen for ansøgningens forelæggelse. Hvis der ikke er afgivet svar inden fristens udløb, anses dette som en stiltiende afvisning, som kan gøres til genstand for en klage i henhold til efterfølgende stykke.

2. Enhver person, der er omfattet af denne vedtægt, kan for ansættelsesmyndigheden indbringe en klage over en akt, der indeholder et klagepunkt imod ham; det gælder såvel, når ansættelsesmyndigheden har truffet en afgørelse, som når den har undladt at træffe en i vedtægten foreskreven foranstaltning. Klagen skal indbringes inden for en frist på tre måneder [...]«

10. Fristen løber fra den dag, akten offentliggøres, hvis det drejer sig om en foranstaltning af generel karakter, eller den dag, afgørelsen meddeles modtageren, eller fra den dag, fristen til at afgive svar udløber, når klagen vedrører en stiltiende afvisning i henhold til artikel 90, stk. 1.

11. Da Kommissionen ikke svarede, indbragte Odette Simon den 2. december 1996 en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den stiltiende afgørelse om at afvise hendes ansøgning.

12. Ved afgørelse af 2. april 1997, som blev meddelt Odette Simon den 8. april 1997, afviste Kommissionen klagen.

13. Den 12. marts 1997 fastslog arbejdsretten i Luxembourg, at Odette Simons sag ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet hun ikke havde godtgjort, at hun var ansat af GSF eller af selskabets direktør.

Sagen for Retten i Første Instans

14. Den 11. juni 1997 anlagde Odette Simon sag ved Retten i Første Instans med påstand om annullation af Kommissionens

4 — Artikel 83 i ansættelsesvilkårene.

afgørelse af 2. april 1997 og om, at Kommissionen blev tilpligtet at betale 1 EUR i erstatning for den ikke-økonomiske skade, hun har lidt på grund af Kommissionens tilsidesættelse af omsorgspligten.

15. Odette Simon anførte, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i magt- og procedurefordrejning. Hun henviste til støtte herfor til dommen i sagen Mulfinger m.fl. mod Kommissionen [5] og i sagen Deshormes mod Kommissionen [6], hvorefter indgåelsen af ansættelseskontrakter eller kontrakter om tjenesteydelser efter en medlemsstats lovgivning betragtes som retsstridig, hvis Fællesskabet har valgt denne kontraktform med det formål at unddrage sig anvendelsen af vedtægtens bestemmelser eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne.

16. Med henblik på at godtgøre, at de opgaver, hun udførte, var varige offentlige opgaver inden for Fællesskabet i henhold til nævnte retspraksis [7], påberåbte Odette Simon sig følgende argumenter:

i) Hun udførte hele tiden sine arbejdsopgaver under direkte ledelse af Kommissionens tjenestemænd i Generaldirektoratet for Sociale Anliggender med ansvar for ergonomiprogrammerne.

ii) Hendes arbejde bidrog til virkeliggørelsen af et af de mål, som Kommissionen er pålagt i henhold til EKSF-traktaten, nemlig arbejdssikkerhed inden for kul- og stålindustrien og etablering af et formålstjenligt samarbejde mellem de eksisterende forskningssteder i dette øjemed.

iii) Hendes løn — som Kommissionen ensidigt fastsatte — var udtryk for, at hendes arbejde svarede til det, en tjenestemand i lønklasse A5 udfører.

Den appellerede dom

17. Retten i Første Instans (en enkelt dommer) frifandt Kommissionen.

18. Retten i Første Instans udtalte, at det fremgår af artikel 1 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, at de gælder for »alle, der er ansat ved kontrakt i

5 — Dom af 6.12.1989, sag C-249/87, Sml. s. 4127.

6 — Dom af 1.2.1979, sag 17/78, Sml. s. 189.

7 — Dommen i sagen Deshormes mod Kommissionen, jf. fodnote 6, præmis 46.

Fællesskaberne«. I følge artikel 6 i nævnte vilkår bestemmer hver institution selv, hvilke myndigheder der kan indgå de i artikel 1 nævnte ansættelseskontrakter. Det følger af Domstolens praksis [8], at en person ikke kan tillægges status som ansat i Fællesskaberne, hvis dennes arbejdsgiver ikke er en fællesskabsinstitution, men en juridisk person, der er undergivet lovgivningen i en medlemsstat og ikke kan sidestilles med en institutions administrative enhed [9]. Grundlaget for det arbejde, som Odette Simon udførte, var ansættelseskontrakter eller kontrakter om tjenesteydelser, som hun selv havde indgået med de omhandlede tilsynsorganer. Tilsynsorganerne var juridiske personer, som enten var undergivet tysk eller luxembourgsk ret, og kontrakterne var reguleret ved luxembourgsk lov. Retten i Første Instans nåede til den konklusion, at de arbejdsgivere, som efter hinanden ansatte Odette Simon i perioden fra 1966 til 1993 og fra den 1. december 1994 til den 25. oktober 1995, var de omhandlede organer og ikke Kommissionen [10].

19. Retten i Første Instans forkastede Odette Simons argumentation, hvorefter hendes ansættelse var sket på foranledning af Kommissionen, som havde fastsat niveauet for hendes løn. Retten udtalte for det første, at de kontrakter, hun havde indgået med tilsynsorganerne, kun foreskrev, at Kommissionen skulle godkende hendes ansættelse, og fastslog, at ifølge Domstolens praksis hindrer en sådan omstændighed ikke, at hendes arbejdsgiver er den anden part i kontrakten frem for en af Fællesskabets institutioner [11]. Retten udtalte for det andet, at Kommissionen ikke fastsatte lønniveauet, men at det blot skulle godkendes af Kommissionen [12]. Retten forkastede endvidere Odette Simons forskellige argumenter baseret på lighederne mellem hendes ansættelse og ansættelsen af en midlertidigt ansat og på dommen afsagt af arbejdsretten i Luxembourg under henvisning til, at de ikke var relevante [13].

20. Retten i Første Instans fastslog endelig, at dommen i sagen Mulfinger m.fl. mod Kommissionen [14] og i sagen Deshormes mod Kommissionen [15] var uden relevans i forhold til påstanden om magt- og procedurefordrejning, idet disse domme vedrørte sager om kontrakter indgået af en ansat med Kommissionen selv. Da Kommissionen ikke var part i de kontrakter, som Odette Simon indgik, har den ikke i den forbindelse kunnet gøre sig skyldig i procedurefordrejning [16].

8 — Dom af 11.7.1985, forenede sager 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 og 10/84, Salerno m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 2523, og af 13.7.1989, sag 286/83, Alexis m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2445.

9 — Præmis 37 og 38 i den appellerede dom.

10 — Præmis 40 og 42 i den appellerede dom.

11 — Præmis 43 i den appellerede dom, der henviser til dommen i sagen Salerno m.fl. mod Kommissionen, jf. fodnote 8, præmis 43.

12 — Præmis 43 i den appellerede dom.

13 — Præmis 43-45 i den appellerede dom.

14 — Jf. fodnote 5.

15 — Jf. fodnote 6.

16 — Præmis 46-49 i den appellerede dom.

21. Retten i Første Instans frifandt således Kommissionen.

Appellen

22. Odette Simon har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Rettens dom ophæves.

— Kommissionens afgørelse af 2. april 1997 ophæves.

— Det fastslås, at det arbejde, hun udførte i perioden fra den 15. maj 1966 til den 25. oktober 1995, skal betragtes som værende udført i henhold til en aftale indgået af Kommissionen med en midlertidigt ansat.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser.

23. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises, for så vidt som appellanten bestrider Rettens endelige vurderinger, og for så vidt som Domstolen anmodes om at fastslå noget, som den ikke har kompetence til inden for rammerne af en appel, og som der under alle omstændigheder ikke blev nedlagt påstand om ved Retten i Første Instans.

— Subsidiært: Appellen forkastes.

— Mere subsidiært: Sagen hjemvises til Retten i Første Instans, såfremt Domstolen »beslutter det umulige« og ophæver Rettens dom.

— Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Parternes argumenter

24. Det fremgår af appelskriftet — om end ikke helt klart — at Odette Simon har

påberåbt sig to hovedargumenter til støtte for, at Retten i Første Instans ikke har vurderet de faktiske omstændigheder korrekt, og at den dermed har begået en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen ikke har gjort sig skyldig i magtfordrejning, og at dommen bør ophæves.

25. Odette Simon har for det første anført, at Retten i Første Instans har begået en retlig fejl, idet den har forkastet anbringendet om magtfordrejning under henvisning til, at hun har udført sit arbejde i henhold til kontrakter indgået med tredjemand. Retten burde i stedet have prøvet lovligheden af de kontrakter, Kommissionen havde indgået med de tilsynsorganer, der afløste hinanden.

26. Retten burde i den forbindelse have undersøgt Kommissionens reelle formål med at delegere den officielle administration af kontoret til tilsynsorganer, der ikke havde nogen anerkendt specialkompetence inden for fællesskabsprogrammer eller inden for de omhandlede områder i øvrigt. Som betegnelsen antyder, skulle tilsynsorganerne udelukkende have til opgave at føre tilsyn med en enhed, der faktisk er oprettet og ledet af højtstående tjenestemænd i Fællesskaberne med henblik på at gøre det muligt for Fællesskabet at opfylde de forpligtelser, der følger af artikel 55 EKSF. Retten har imidlertid ikke foretaget en prøvelse af disse bevismidler med henblik på at afgøre, om de udgjorde tilstrækkeligt objektive, relevante og overensstemmende beviser for, at Kommissionens eneste formål med anvendelsen af tilsynsorganer var at finansiere kontoret, herunder navnlig aflønning af de ansatte, og ikke, som anført af Kommissionen, at opfylde sine informations- og koordinationsforpligtelser i henhold til artikel 55 EKSF. Retten har heller ikke foretaget en korrekt vurdering af de bevismidler, som Kommissionen har anført som begrundelse for dens ret til at gribe ind i den administrative og finansielle forvaltning af kontoret.

27. Retten i Første Instans burde endvidere have gennemgået de opgaver, som tilsynsorganerne faktisk udførte for Kommissionen, dvs. hovedsageligt det finansielle ansvar for administrationen af kontoret inden for grænserne af de midler, som Kommissionen stillede til dets rådighed, og forpligtelsen til at udnævne en direktør assisteret af højst to personer.

28. For det andet burde Retten i Første Instans have taget stilling til den faktiske karakter af forholdet mellem hende, tilsynsorganerne og Kommissionen. Retten burde navnlig have fastslået, hvorvidt der eksisterede et underordnelsesforhold mellem Odette Simon og tilsynsorganerne, eller om et sådant snarere eksisterede mellem Odette Simon og Kommissionen, ligesom den burde have fastslået, hvorvidt de opgaver, hun udførte, kunne henføres under definitionen af varige offentlige opgaver inden for Fællesskabet, som er pålagt institutionerne i henhold til traktaterne.

29. Kommissionen har gjort gældende, at et anbringende, der bestrider den faktiske konstatering, ifølge hvilken det ikke er bevist, at der er begået magtfordrejning, ikke kan antages til realitetsbehandling [17]. Under alle omstændigheder, selv om Retten er forpligtet til at prøve alle anbringender, der gøres gældende for den, er den ikke forpligtet til at tage individuelt stilling til alle faktiske omstændigheder, der påberåbes som beviser. Det fremgår klart af den appellerede dom, at Retten i Første Instans nøje har overvejet anbringendet om magtfordrejning og taget hensyn til beviserne som helhed. Det er således tilstrækkeligt, at Retten klart og utvetydigt har redegjort for, hvorfor den ikke kunne tiltræde anbringendet, hvilket den gjorde udførligt i den appellerede doms præmis 43-51.

Formaliteten

30. Artikel 51 i EF-statutten for Domstolen bestemmer, at appel til Domstolen er begrænset til retsspørgsmål, og at den bl.a. kun kan støttes på, at Retten har overtrådt fællesskabsretten.

31. Artikel 113 i Domstolens procesreglement bestemmer, at påstandene i appelskriftet skal gå ud på, at Rettens afgørelse ophæves helt eller delvis, og at der helt eller delvis gives medhold i de i første instans nedlagte påstande. Nye påstande kan ikke nedlægges, og der må ikke i appelskriftet foretages nogen ændring af sagsgenstanden, som den har foreligget for Retten.

32. For Retten i Første Instans nedlagde Odette Simon påstand om

i) annullation af Kommissionens afgørelse af 2. april 1997;

ii) betaling af 1 EUR i symbolsk erstatning;

iii) betaling af sagens omkostninger.

33. I appelskriftet har Odette Simon nedlagt påstand om, at

i) Rettens dom ophæves;

ii) Kommissionens afgørelse af 2. april 1997 ophæves;

iii) det fastslås, at det arbejde, hun udførte i perioden fra den 15. maj 1966 til den 25. oktober 1995, skal betragtes som

17 — Dom af 19.6.1992, sag C-18/91 P, V. mod Parlamentet, Sml. I, s. 3997, præmis 44.

udført af en midlertidigt ansat i Kommissionen; og

iv) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

34. Kommissionens argument, hvorefter Odette Simons påstand om en anerkendelse ikke kan antages til realitetsbehandling, er efter min opfattelse korrekt, for så vidt som appellanten ikke nedlagde en sådan påstand for Retten i Første Instans.

35. Kommissionen har endvidere gjort gældende, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den bestrider Rettens konstateringer vedrørende de faktiske omstændigheder.

36. Det er rigtigt, at Domstolen ikke inden for rammerne af en appel kan efterprøve Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder. Grænsen mellem på den ene side at efterprøve en vurdering af de faktiske omstændigheder og på den anden side at kontrollere, at Retten ikke har fordrejet indholdet af bevismidlerne og har fastlagt de faktiske omstændigheders retlige beskaffenhed korrekt samt draget de korrekte retlige konklusioner heraf, kan imidlertid være hårfin. Begge de sidstnævnte former for kontrol henhører under Domstolens kompetence i appelsager [18].

18 — Dom af 1.6.1994, sag C-136/92 P, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., Sml. I, s. 1981, præmis 49.

37. Jeg er derfor af den opfattelse, at appellen i princippet kan antages til realitetsbehandling for så vidt angår påstandene om ophævelse af Rettens dom og annullation af Kommissionens afgørelse af 2. april 1997.

Realiteten

38. Odette Simon har for det første gjort gældende, at Retten burde have prøvet lovligheden af de kontrakter, Kommissionen indgik med de forskellige tilsynsorganer. Retten burde navnlig have undersøgt Kommissionens reelle formål med at anvende sådanne organer, ligesom den burde have gennemgået de opgaver, som organerne faktisk udførte.

39. Det fremgår af sagen for Retten — selv om den præcise betydning af påstandene desværre ikke er helt klar — at Odette Simons hovedanbringende var, at kontrakterne indgået mellem hende og tilsynsorganerne, der blev beskrevet som ansættelseskontrakter eller kontrakter om tjenesteydelser, var ulovlige. Derimod synes det ikke at være blevet gjort gældende, at kontrakterne indgået mellem Kommissio-

nen og tilsynsorganerne var ulovlige. Efter min mening er det derfor fuldt ud forståeligt, at Retten i Første Instans gik ud fra, at det var lovligheden af kontrakterne indgået mellem Odette Simon og tilsynsorganerne, der var genstand for sagen.

40. I den appellerede dom har Retten i Første Instans gengivet Odette Simons argument om, at indgåelsen af ansættelseskontrakter eller af kontrakter om tjenesteydelser, der er undergivet en medlemsstats lovgivning, må betragtes som retsstridig, hvis Fællesskabet ikke har valgt denne kontraktform ud fra tjenestens behov, men med det formål at unddrage sig anvendelsen af vedtægtens bestemmelser eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte [19]. Retten har udtrykkeligt taget stilling til dette argument, idet den bemærkede, at Domstolen har fastslået, at Kommissionen ville begå procedurefordrejning, såfremt den fastsatte ansættelsesvilkårene for en person, den havde ansat i henhold til en kontrakt, der var undergivet en medlemsstats lovgivning, ikke ud fra tjenestens behov, men med det formål at unddrage sig anvendelsen af bestemmelserne i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte [20]. Retten fastslog dernæst — efter min mening med rette — at denne retspraksis ikke fandt anvendelse på den foreliggende sag, netop fordi Kommissionen ikke var part i de pågældende kontrakter og derfor ikke i den forbindelse kunne have gjort sig skyldig i magtfordrejning [21].

41. Da det ikke særskilt for Retten blev gjort gældende, at Kommissionens anvendelse af de omhandlede tilsynsorganer var ulovlig, kan det ikke overraske, at Retten ikke tog stilling til dette spørgsmål. Da dette anbringende for første gang blev gjort gældende for Domstolen, og det i Domstolens procesreglement bestemmes, at der ikke i appelskriftet må foretages nogen ændring af sagsgenstanden [22], må Odette Simons første anbringende afvises.

42. Odette Simon har for det andet anført, at Retten i Første Instans burde have taget stilling til den faktiske karakter af forholdet mellem hende og tilsynsorganerne på den ene side og hende og Kommissionen på den anden side. Efter min opfattelse har Retten nøje overvejet disse forhold i den appellerede doms præmis 43 og 44 og endvidere med rette fastslået, at dette spørgsmål blev besvaret i dommen i sagen Salerno mod Kommissionen og Rådet [23]. Derfor må Odette Simons andet anbringende forkastes.

43. Selv i tilfælde af, at Domstolen skulle nå frem til den konklusion, at Rettens dom kan kritiseres på grundlag af et af de anbringender, som Odette Simon har gjort gældende, ville det ikke nødvendigvis være ensbetydende med, at dommen skal ophæves.

19 — Præmis 25 i den appellerede dom.

20 — Dom af 20.6.1985, sag 123/84, Klein mod Kommissionen, Sml. s. 1907, præmis 24, jf. præmis 46 i den appellerede dom.

21 — Præmis 46-48 i den appellerede dom.

22 — Artikel 113, sammenfattet i punkt 31.

23 — Jf. fodnote 8.

44. Odette Simon har faktisk anført, at den omstændighed, at hun har været ansat af forskellige tilsynsorganer i henhold til forskellige kontrakter fra maj 1966 til oktober 1995, selv om hun burde have været midlertidigt ansat i Kommissionen, har været bebyrdende for hende. Det fremgår af de sagsakter, der er forelagt Domstolen, at Odette Simon gjorde dette forhold gældende over for Kommissionen for første gang i juni 1996. Selv om der ikke er nogen udtrykkelig frist for en ansøgning om en beslutning i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 1, bestemmer artikel 90, stk. 2, at en klage over en akt, der er bebyrdende for klageren, skal indbringes inden for en frist på tre måneder. Måske kunne eller burde Domstolen ex officio rejse spørgsmålet, om Odette Simon var berettiget til at anfægte forskellige ansættelseskontrakter, som ligger mere end 30 år forud for klagen. Det bemærkes, at Retten i Første Instans for nylig frifandt Kommissionen i sager anlagt af to hjælpeansatte i Kommissionen med påstand om anerkendelse som midlertidigt ansatte med tilbagevirkende kraft, idet den henviste til, at de pågældende ansøgninger ikke var indgivet inden tre måneder fra den dag, hvor kontrakten med Kommissionen blev indgået [24].

45. Jeg vil sluttelig påpege, at selv om hendes advokat blev spurgt direkte herom under retsmødet, er det ikke klart, hvilke fordele Odette Simon forventer at opnå i tilfælde af, at Kommissionens afgørelse af 2. april 1997 skulle blive annulleret.

46. Selv om Kommissionen besluttede, at Odette Simon skulle anerkendes som midlertidigt ansat i den pågældende periode, hvilke praktiske konsekvenser ville det så få for Odette Simon? Hun har tilsyneladende ikke hævdet, at hun ville få en højere løn som midlertidigt ansat. Tværtimod har hun til støtte for sin anmodning om anerkendelse som midlertidig ansat gjort gældende, at hun fik samme løn som en tjenestemand i lønklasse A5. Odette Simon har heller ikke nedlagt påstand om økonomisk kompensation: Selv om hun i stævningen indleveret til Retten i Første Instans havde nedlagt påstand om erstatning, var beløbet fastsat symbolsk til 1 EUR, og hun har ikke appelleret Rettens frifindelse på dette punkt. Det blev endvidere under retsmødet oplyst, at Odette Simon i den omhandlede periode betalte sociale sikringsbidrag til Luxembourg. Hun er derfor formodentlig på det grundlag berettiget til sociale sikringsydelser, herunder pension. Selv om Odette Simon i princippet ville være berettiget til pension eller sygeforsikring i henhold til de ordninger, der gælder for Fællesskaberne, såfremt hun med tilbagevirkende kraft blev anerkendt som en midlertidigt ansat, synes en eventuel sådan påstand at ville være ekstremt kompliceret under de foreliggende omstændigheder, idet der skulle indbetales tilbagedaterede beløb til pensionsfonden og sygesikringsordningen for perioder, hvor Odette Simon allerede var omfattet af tilsvarende ordninger i Luxembourg.

24 — Kendelse af 6.7.2001, sag T-375/00, Dubigh og Zauer-Gora mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser. Jf. også analogt dom af 6.3.2001, sag T-192/99, Dunnett m.fl. mod EIB, Sml. II, s. 813, præmis 48-54.

Forslag til afgørelse

47. Jeg foreslår derfor Domstolen at træffe følgende afgørelse:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.